

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 197

гр. София, 17.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 16-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: П. Н. С.

като разгледа докладваното от П. Н. С. Частно наказателно дело № 20231110217610 по описа за 2023 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по постъпили две жалби по реда на чл. 243, ал. 4 от НПК, съответно от И. М. – Б. и Д. В. П., двамата обвиняеми по делото, чрез защитниците им срещу постановление за прекратяване на наказателното производство.

С постановление от 11.10.2023г. наказателното производство е прекратено на осн. чл. 243, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 244, ал. 1, т. 1 и 3 от НПК поради липса на данни за извършено престъпление от общ характер и поради погасяване на наказателната отговорност, поради изтичане на предвидената в закона давност.

Жалбата е подадена от процесуално легитимирани лица, привлечени като обвиняеми в наказателното производство, в предвидения в разпоредбата на чл. 243, ал. 4 от НПК седмодневен срок за обжалването му, поради което разглеждането ѝ е допустимо.

Жалбоподателката Мишева – Брусева иска на осн. чл. 243, ал. 6, т. 2 от НПК да се измени обжалваното постановление за прекратяване на наказателното производство относно основаниято за прекратяването му спрямо нея, намирайки постановлението за неправилно и необосновано. Не е съгласна с извода за прекратяване на наказателното производство поради липса на данни за извършено престъпление от общ характер и изтичане на

предвидената давност и намира, че наказателното производство следва да бъде прекратено спрямо нея единствено поради липса на извършено от нея престъпление. Намира, че този извод се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства. Счита, че не били налични доказателства, че е създала електрофотографско копие на документ писмо, на което е придаден вид, че било подписано то В. М. и поддържа, че не могат да се споделят доводите, изложени в наказателното постановление, че извършените от жалбоподателката действия могли да бъдат квалифицирани като престъпление по чл. 309 от НК. Също не били събрани доказателства, че жалбоподателката се била разпоредила в своя полза с получената от ЕТ „К. – Д. П.“ безвъзмездна финансова помощ. Жалбоподателката прави извод, че воденото срещу нея наказателно производство следвало да бъде прекратено на осн. чл. 243, ал. 1, т. 1, предложение първо от НПК.

Жалбоподателят П. отправя същото искане към съда. Изразява несъгласие с извода на прокурора относно основанията за прекратяване на наказателното производство спрямо него, а именно поради липса на данни за извършено престъпление от общ характер и поради изтичане на предвидената погасителна давност за наказателното преследване, като счита, че спрямо него производството следва да бъде прекратено поради липса на извършено от престъпление. От една страна посочва, че е налице изначална несъставомерност на престъплението, за което му е повдигнато обвинение. От друга страна твърди, че не са налице доказателства относно формирането на умисъл за извършено престъпление. Твърди, че не били налице и доказателства, за твърденията, че обвиняемият П. е създал електрофотографско копие на документ – писмо, на което да е бил придаден вид, че е подписано от Валери Млъзев, поради което не били правилни доводите, че тези действия могли да бъдат квалифицирани като престъпление по чл. 309 от НК. Липсвали доказателства и за това, че обвиняемият се бил разпоредил в своя полза с получена от ЕТ „Коко – Д. П.“ безвъзмездна финансова помощ. Отбелязал е, че процесуалното основание за прекратяване на наказателното производство било неясно, тъй като не е посочено в постановлението на Софийска районна прокуратура конкретното предложение при изписване на цифровата правна квалификация на чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, която съдържала две различни хипотези. Намира неяснота и в словесно формулираното основание за прекратяване на наказателното

производство. Иска съдът да измени постановлението, като наказателното производство да се счита за прекратено спрямо него на осн. чл. 243, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1, предложение първо от НПК, а именно че обвиняемият не е извършил деяние с правна квалификация по чл. 211, във вр. с чл. 209, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК.

По делото са привлечени като обвиняеми Д. П. и И. М. – Б., неправилно посочена в постановлението като „М.-Б.“, за извършени престъпления по чл. 211 във вр. с чл. 209 ал. 1, вр. с чл. 20, ал.2, вр. ал.1 от НК за всеки един от тях.

Представителят на Софийска районна прокуратура подробно е изложил приетата от него фактическа обстановка, без да се аргументира с доказателствен анализ. Единствено отбелязал, че фактическата обстановка се установява, въз основа на „показанията на разпитаните свидетели, назначените и извършените по делото експертизи, както и изисканите на основание чл. 159 от НПК документи“. Обобщил е, че наказателното производство следва да бъде прекратено поради липса на данни за извършено престъпление от общ характер и поради изтичане на предвидената в закона давност за търсене на наказателна отговорност.

Съдът приема за установена следната фактическата обстановка:

Обвиняемият Д. П. бил управител и собственик на ЕТ „К. Д. П.“. Същият кандидатствал по проект в Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/. Бил одобрен за получаване на финансова помощ. Финансирането по проекта било 50% с лични средства на бенефициента т.е. средства на ЕТ „Коко Д. П.“ и 50% с финансова помощ от фонд на Европейския съюз, предоставен на българската държава чрез ДФЗ. Проектът бил по програма „Сапард“ и бил с поставен номер 220204200043. За реализиране на инвестиционните намерения обвиняемият Д. П. решил да кандидатства за получаване на кредит от „Банка ДСК“ АД . На едноличния търговец, представляван и управляван от обвиняемия, бил отпуснат кредит, като за обезпечението му бил учреден залог върху бъдеща финансова помощ, която следвало да бъде преведена по сметка на ЕТ „К. Д. П.“ в „Банка ДСК“ АД.

На 06.06.2006г. е подписан договор с №№ 1932/06.06.2006г. между ДФЗ и ЕТ „К. Д. П.“, представляван от обвиняемия П.. Договорът бил с предмет предоставяне на безвъзмездна финансова помощ от посочененото държавно

учреждение, като финансовите средства били предоставени от Европейския съюз на българската държава. Проектът бил на стойност 2 360, 449 лева /два милиона триста и шестдесет хиляди четиристотин четиридесет и девет лева/.

Проектът стартирал и на 19.06.2008г. обвиняемият представил заявление за плащане. По повод реализирането на проекта обвиняемият упълномощил адвокат обвиняемата И. Ц. М. - Б. Същата ходила в различните държавни институции, от където се снабдявала с различни документи, а също и предоставяла юридически консултации на обвиняемия Д. П.. В качеството ѝ на пълномощник на обвиняемия П., адв. И. М. - Б. представлявала и обвиняемия пред заведените граждански и наказателни дела. В следствие на посоченото, между двамата обвиняеми са се развили доверителни отношения.

Във връзка с подаденото заявление за плащане от името на ЕТ „К. Д. П.“ била извършена проверка, в хода на която било установено, че една от подадените оферти от името на „Г.“ ООД, според проверяващите, била неистинска. Бил подаден сигнал във Върховна касационна прокуратура, от където било разпоредено извършването на проверка, а по - късно и образуване на досъдебно производство. Досъдебното производство било прекратено с постановление на прокурор при СРП. Това постановление било обжалвано от Изпълнителния директор на ДФЗ св. К. И.

Бил постановен отказ за плащане, който по - късно бил обжалван от двамата обвиняеми.

С решение на Административен съд София град е отменен отказа за плащане на изпълнителния директор на ДФЗ. Това решение било обжалвано пред Върховния административен съд. Посочената съдебна инстанция потвърдила решението на Административен съд София град.

Тогава отново на 13.05.2010г. обвиняемият П. отправил заявление за незабавно плащане до ДФЗ . Към посочената дата кредита към „Банка ДСК“ АД не бил погасен и съществувал особения залог върху финансовата помощ. Същия вече бил просрочен и бил ликвиден и изискуем.

Към посочения период вече средствата по програма „Сапарт“ били изплатени и на обвиняемия следвало да му се заплати от републиканския бюджет. През месеците юни и юли 2010г. изпълнителен директор на ДФЗ бил свидетеля А. А. К. На обвиняемия П. било поискано потвърждение за това дали особения залог в полза на „Банка ДСК“ АД е в сила.

Поради изложеното със знанието на обвиняемия П. било създадено електрофотографско копие на документ представляващо писмо, на което било придаден вид, че изхожда от В. М., който по това време бил на длъжност 2010г. на ДФЗ, на което е придаден вид, че е подписано от В. М. - Главен регионален мениджър на „Банка ДСК“ АД със съдържание, че „ЕТ „К. - Д. П.“ има кредити към „Банка ДСК“ АД, като същата няма претенции към договор № 1932/06.06.2006г. за предоставяне на безвъзмездна помощ, сключен с Държавен фонд „Земеделие“, агенция „САПАРД“. Посоченото писмо било представено в ДФЗ на 17.06.2017г. и получило входящ номер във ДФЗ № 02 1703/236/17.06.2010г. Заедно с посоченото писмо било представено и заявление, с което се искало сумата да се преведе по сметка № IBAN BG08SOMB91301049055601 BIC SOMBBGSF в „Общинска банка“ АД, която била открита на името на едноличния търговец „Коко - Д. П.“. Документите били разгледани на неустановена по делото дата за времето от 08.07.2010г. до 09.07.2010г. от временно изпълняващ длъжността изпълнителен директор на държавен фонд „Земеделие“ свидетеля А. А. К., у когото по посочения по - горе начин било възбудено заблуждение, че „Банка ДСК“ АД, няма претенции към ЕТ „К. Д. П.“, като същият наредил посочената по - горе сума като безвъзмездна финансова помощ да бъде преведена по сметка № IBAN BG08SOMB91301049055601 BIC SOMBBGSF в „Общинска банка“ АД, която била на името на едноличния търговец управляван и представляван от обвиняемия.

През 2011г. била извършена проверка от Агенция „Държавна финансова инспекция“ АДФИ, при която било установено горепосоченото и след сигнал от същата институция било образувано наказателно производство.

Изводите на прокурора за липса на данни за извършено престъпление касаят повдигнатите обвинения по чл. 211 във вр. с чл. 209 ал. 1, вр. с чл. 20, ал.2, вр. ал.1 от НК за всеки един от двамата обвиняеми, а изводите за изтичане на предвидената в закона давност за търсене на наказателна отговорност касаят твърденията за наличие на документно престъпление.

Макар да е прекратил наказателното производство поради липса на данни за извършено престъпление, прокурорът е ползвал на това, че „след като двамата обвиняеми получили безвъзмездната финансова помощ, те се разпоредили със същата в своя полза“. Това твърдение формално противоречи

на финалния извод за липса на данни за извършено престъпление, и е напълно безпочвено – не се основава на никакви доказателства по делото, поради което съдът не намира за правилно обсъжданото твърдение. Не са събрани убедителни доказателства за това че обвиняемите са имали измамливата цел по чл. 211, във вр. с чл. 209, ал. 1 от НК, нито че бенефициентът неоснователно се е обогатил от получените суми, с които да се е разпоредил не по предназначение.

Неправилни са изводите на прокурора, касаещи съпричастност на обвиняемата адв. М. – Б. с изготвянето на неистинския документ, съответно съзнаването на това негово качество.

Установено е, че въпросният документ входящ номер във ДФЗ № 02 1703/236/17.06.2010г. писмо, на което било придаден вид, че изхожда от Валери Млъзев, е ползван с очевидна цел да се мотивира изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ свидетеля Кинанов да изпълни задължението си за изплащане на дължимата сума. Пряк интерес от този ефект на представения документ има единствено бенефициента на финансовата помощ, а именно обвиняемия П.. По делото не са налице никакви доказателства – гласни или веществени, обвиняемата адв. М. – Б. да е съзнавала неистинския характер на документа или да е имала интерес от ползването на неистински документ, доколкото същата е имала качество единствено на представител на обвиняемия П..

Изводите на прокурора, че обвиняемата адв. М. – Б., заедно с обвиняемия П. създали електрофотографско копие на въпросния неистински документ не се подкрепят от никакви доказателства, почиват изцяло на предположение, а прокурорът не обсъжда никакви доказателства в подкрепа на изводите си. Свидетелят М. уличава единствено обвиняемия П. в извършване на документно престъпление посредством свидетеля Ч. Поради това и съдът не намира за правилни изводите на представителя на обвинението, че „двамата обвиняеми се разбрали да се представи неистински документ от името на банката кредитор, че няма претенции към сумата представляваща финасова помощ“, а също и че „обвиняемите решили да използват неистински документ на който бил придаден вид , че е издаден от „Банка ДСК“ АД, с цел за да получат имотна облага, която не им се следва по закон“.

Поради това изводите на прокурора за предварителна съгласуваност на действията на двамата обвиняеми и съучастие на обвиняемата адв. М. – Б. в извършването на документно престъпление са необосновани и неправилни.

Не се установи обвиняемата адв. М. – Б. да е съзнавала неистинския характер на инкриминирания документ, нито да е имала предварителна договореност с обвиняемия П. да представи неистински документ от името на банката кредитор, че същата няма претенции към сумата, представляваща финансова помощ.

По сходен начин стои въпроса, свързан с обвиняемия П.. Същият е уличен от свидетеля М. с показанията му в това, че посредством трето лице – свидетеля Ч., съставил неистинския документ изх. №1400/1223/17.06.2010г. на ДСК л. 57 том 1. Показанията на свидетеля М. /л. 33, том 1/ неубедително се подкрепят от заключението на изготвената СТЕ /л. 44 том 1/, в чието заключение е потвърдена идентичността на подписите на инкриминирания документ с подписа му от друг документ – писмо с №14-00-105/14.01.2010г., но вещото лице да е допуснало възможност подписът да е пренесен и от друг документ. Свидетелят Ч. е отрекъл да е твърдял пред М., че е пренесъл с технически средства изображение от подписа му върху инкриминирания документ, както и за това да е бил помолен от обвиняемия П., както твърди М.

Съдът, отчитайки противоречията в показанията на свидетелите М. и Ч., които не се подкрепят убедително от други доказателства, а също и предвид некатегоричния извод на обсъдената експертиза, намира че изводите на представителя на обвинението относно обвиняемия П. за извършено документно престъпление са необосновани и неправилни. Единствено въз основа на правното значение и предназначение на инкриминирания документ и интереса на обвиняемият П., като титуляр на едноличния търговец, бенефициент на програмата, от ползването на въпросния инкриминиран документ, послужил за мотивиране с цел вземане на решение за изплащане на сумата, при наличните противоречиви доказателства, не може да се направи категоричен извод за това, че е извършил соченото документно престъпление.

Предвид изложеното, жалбите на обвиняемата М. – Б. и обвиняемия П. се явяват основателни, поради което постановлението на Софийска районна прокуратура следва да се измени относно основанията за прекратяване на

наказателното производство. Неправилно в постановлението основаниято за прекратяване на наказателното производство по чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК е поставено „във вр. с чл. 244, ал. 1, т. 1 и т. 3 от НПК“, които разпоредби касаят основанията за спиране на наказателното производство.

Доколкото се установи, че обвиняемите М. – Б. и П. нямат доказана съпричастност към извършване на деянията, наказателното производство спрямо всеки един от тях е следвало да бъде прекратено за това, че деянията не са извършени, а именно на осн. чл. 243, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1, предложение първо от НПК.

Воден от горното и на основание чл. 243, ал. 6, т. 2, предложение първо от НПК Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ Постановление от 11.10.2023г. по пр.пр. №НСН 10/18г. по опис на Софийска районна прокуратура, с което е прекратено наказателното производство по досъдебно производство №292/2015г. по опис на ГД"НП" МВР, водено срещу И. Ц. М. – Б. и Д. В. П. за престъпления по чл. 211, във вр. с чл. 209, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК относно основаниято за прекратяване от това по чл. 243, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 244, ал. 1, т. 1 и т. 3 от НПК, в това по чл. 243, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1, предложение първо от НПК.

Определението подлежи на обжалване и протест пред Софийски градски съд в седмодневен срок от съобщението.

Съдия при Софийски районен съд: _____